

Chồng hư

» Tác giả: **Hoa Hoàng Lan**

“Chị cứ than phiền về anh ấy mãi. Em thấy anh cũng đâu đến nỗi nào.”

”Nhìn bề ngoài thì ai cũng thấy anh hiền lành, biết chuyện và chiều chuộng chị phải không? Nếu chuyện trong nhà cũng giống như chuyện ngoài đường, thì chị khỏe re hà. Kẹt một điều....”

”Sao? Bộ khó nói lắm à?”

“Không phải. Cái này mà nói ra thì người ta sẽ cho chị là nạnh việc. Thật ra tại... bị... anh không chịu giúp chị chuyện gì trong nhà cả. Anh lười lắm em ơi!”

“Trời ơi! Tưởng gì chứ chuyện đó dễ ợt hà!”

”Em cứ nói dóc không à!”

“Thiệt mà. Chị giao anh cho em một tháng đi. À mà thôi. Một tháng lâu quá. Hai tuần đi chị nghe. Chịu không?”

“Em cứ giỡn hoài. Chị nói chuyện đúng đắn mà em cứ từng từng, nhức đầu quá.”

Rất nghiêm trang, Ánh nói lớn từng tiếng một:

“Em nói thật mà. Nếu chị tin cậy em, thì chị cứ giao anh Niệm cho em. Bảo đảm em trị hết tính lười cho chị coi.”

“Bằng cách nào? Em bắt anh làm việc chứ gì?”

“Khỏi. Thứ lười chầy thây đó mà bắt làm, sao họ chịu làm. Em có cách của em. Tốt nghiệp hai khóa sư phạm, bộ chị nghĩ em không biết cách dạy dỗ người hay sao?”

“Dạy dỗ? Em làm như anh Niệm là con nít! Coi chừng anh “dạy lại” em bây giờ!”

Nga cười khẩy với một cái nhếch mép coi thường.

Nhưng Ánh vẫn sôi nổi với ý định mới mẻ của nàng. Cô nàng vùng đứng dậy, chụp hai vai của Nga và lay mạnh:

”Em thấy anh chị cãi nhau mãi, em chán quá. Can hoài không được, chả lẽ lại xúi chị bỏ anh Niệm phút cho rồi. Vợ chồng mà lúc nào cũng ửng ửng như chó với mèo, thấy mà chán. Vì thế mà mấy đứa em, có đứa nào dám lấy vợ lấy chồng đâu. Thấy tấm gương của chị, mấy đứa em gái như em thất thần hết. Kinh nghiệm cho thì rẻ, mà mua thì đắt ời là đắt! Không biết tại sao hai người yêu nhau như thế, mà khi lấy nhau rồi, tối ngày sáng đêm chỉ lo cãi nhau, quên cả chuyện... chữa đẻ!”

Nghe đến đây, Nga giật mình nạt ngang:

“Ê mày! Đừng có nói bậy nghe nhỏ! Tao chưa chữa đẽ vì tao chưa muốn, chứ không phải vì cãi nhau mà quên chữa đẽ nghe mày!”

Vả lại...”

“Vả gì nữa?”

“Tao sợ...”

“Sợ gì đây, bà nội! Bà mà sợ ai?”

”Nữ! Mày biết tao sợ cái gì hông?”

“Ai mà biết! Bà cũng chẳng ăn quá mà, còn sợ ai nữa?”

“Tao sợ sẽ cho ra đời những công dân vô trách nhiệm và lười biếng như anh.”

“Chỉ khéo lo! Con hư tại mẹ, cháu hư tại bà và chồng hư tại... vợ đó! Anh Niệm hư là tại chị đó. Chị chiều anh quá, cái gì cũng “anh không biết làm”, “anh làm không được”. Rồi ráng gồng mình, làm hết. Ai biểu làm khôn, thì ráng chịu! Một ngày nào đó, không có chị, thử anh có bò vào bếp kiểm lấy thức ăn, lật xuống ga-ra giặt quần áo và lê xác ra chợ mua đồ không? Cứ làm như công tử!”

“Ừa, anh cũng là công tử thật đấy, nhưng là thứ công tử nửa mùa em ơi! Nhiều người giàu nứt đố đổ vách, đến khi lỡ vận, cũng phải nhập gia một cách thành thạo sau một thời gian được đời trui rèn kia kìa. Ở đó mà... công tử công tôn!”

“Tui nghe mà nổi sùng “Em ơi! Hết nước uống rồi nghe!” Bà phải đi mua nước uống nữa mà?”

“Chớ ai đi mua mà phải hỏi?”

“Rồi, “em ơi, sao cái điện thoại trong phòng anh nó không “guốc”! Vớ vẩn! Ai lo những việc đó cho anh? Anh phải lo cho anh và lo cho chị chớ!”

Nga giậm chân bành bạch xuống đất:

“Nói như em thì đã không có chuyện gì xảy ra trên cõi đời này hết.”

“Tại chị hết. Lỗi tại chị không biết “dạy chồng từ thuở còn thơ, dạy chồng từ thuở ban sơ mới về. Em là bà con với anh Niệm, mà em còn không chị nổi cảnh chị bị hà khắc, huống là ai...”

“Chuyện! Ba mươi bảy tuổi mới có người đi cưới, không cung “ổng”, thì cung ai?”

“Bởi vậy. Đừng than vãn nữa. Đừng oán trách nữa có được không? Tui nghe đầy hai cái lỗ tai và rách hai cái màng nhĩ chuyện chị cảm râm về anh Niệm.”

“Ừa, thôi. Từ rầy tao không cảm ràm chuyện anh Niệm cho mày nghe nữa.”

“Chị không cảm ràm, nhưng bạn bè thương chị, vẫn cảm ràm, em vẫn phải nghe.”

“Bây giờ mày bảo tao phải làm sao?”

”Giao anh Niệm cho... tui!”

“Đừng có nói giỡn con khỉ ạ!”

“Em nói thiệt! Để em trị anh cho.”

“Thôi, mày lo thân mày đi. Cũng không còn trẻ trung gì. Đã qua tuổi “băm” ngang, “băm” ngựa, thì đừng nói thánh nữa.”

Mím môi như thách thức, Ánh nói cứng:

“Em sẽ không bao giờ lấy chồng đâu. Nếu có lấy thì em sẽ lấy phụ nữ như em. Đại gì rinh một trụ “đục rựa” về để hầu hạ, rồi tức anh ách, kêu la suốt ngày như chị.”

“Nhớ lời nghe mày. Sẽ lấy một con nhỏ, để trở thành một thứ “lét-bi-an” xấu hổ.”

“Còn hơn sống để làm nô lệ cho hôn nhân. Em thà không có, chứ không làm nô lệ, tôi mọi cho bất cứ một cái

gì. Tự do muôn năm! Độc thân muôn năm!”

“Tao đâu có mất tự do mà mày nói quá đáng. Tao cũng tự do như ai. Muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi, có ai giam cầm gì đâu mà mày la chối lỏi?”

“Ừ, đúng rồi. Có ai phủ nhân chị có tự do đâu. Tự do mà đi đâu cũng hốt ha hốt hoảng “chết cha, phải về kéo anh Niệm trông!” hoặc “Lẹ lẹ cho tao về, không thôi ảnh lại cần nhân nhưc mình”. Đó, tự do của chị là thế đó. Làm như không có chị hầu hạ, anh Niệm không ăn cơm được. Không có chị ở nhà, anh Niệm không sống được. Còn chị thì...”

“Thôi mệt quá. Tao không nói chuyện với mày nữa.”

“Có nói cũng không lại miệng em phải không? Thấy chị xinh đẹp nè, duyên dáng nè, dễ thương nè, đã từng có nhiều người theo đuổi nè, mà lụy vì một ông lười như hủi mà chán, mà tiếc cho chị chớ không gì hết. Chị đã bị hôn nhân lợi dụng, ái tình hành hạ, gia đình đầy đọa và anh Niệm giam cầm, chị biết không?”

“Biết! Biết! Biết! Thôi, cho tao về. Đi mấy tiếng đồng hồ rồi. Hết cả ngày thứ bảy!”

“Còn thiếu chị Nga ơi! Chị phải thêm câu này “về lẹ, ỉ kéo anh Niệm đánh cho mấy roi bây giờ!” Chán cho bà thiệt!”

Có tiếng chùm chìa khóa lắc vào nhau kêu rổn rảng và tiếng bước chân vội vã của Nga ra cửa. Ánh nhìn theo, lắc đầu thương hại người chị dâu bà con.

*

Mới bảy giờ sáng, chuông phon réo vang và tiếng Nga vội vã:

“Ông cụ đau nặng Ánh ơi. Chắc tao phải mua vé bay về. Mà coi tiệm và... ngó nhà giùm tao nghe!”

“Cả anh Niệm cũng về hay sao?”

“Không. Tao về một mình. Ánh làm sao xin hăng nghỉ được? Mà có ảnh về, vướng lắm.”

“Ừa, có anh Niệm ở lại, mà sao chị phải nhờ em coi nhà?”

“Thì... nhờ Ánh coi giùm ăn uống của ảnh ấy mà. Chớ chị đi rồi, ai lo cho ảnh?”

Một ý nghĩ xẹt qua trí Ánh như một tia chớp. Ánh lẹ miệng:

“Ừa, thì chị lo vé, lo hành lý đi. Tiệm thì em vẫn lo như mọi bữa. Vắng chị thì vất vả thêm thôi. Không sao, em ráng được. Còn anh Niệm hả? Cứ để đó, em lo cho. Không chết đâu mà chị sợ!”

Cùng Niệm đưa Nga ra phi trường rồi, Ánh mỉm cười tinh nghịch để thi hành kế hoạch đã dự tính của nàng. Tuần lễ đầu, nàng còn ghé nhà thăm Niệm và giúp cho chàng vài món ăn đã được Nga dặn dò. “Bà này chu đáo quá. Còn ông anh họ này thì ôi thôi! Hư ời là hư!” Ánh lăm bắm khi thấy vài cái chén vất ngổn ngang trong bồn rửa bát. Chờ cho Niệm bày ra hơi nhiều, Ánh tráng qua và cho vào máy rửa một lần cho xong. Sang tuần thứ hai, Ánh biến mất, mặc cho Nga điện thoại thăm hỏi và nhắc nhở. “Bà này thiệt kỳ! Về quê lo cho

ông già bệnh, mà cứ sợ bên này ông... trẽ chết mất vì không có người hầu hạ! Thiệt là... Chán cho bà quá!”

“Ánh ơi! Sao kỳ cục vậy? Ánh nói với tao là cả tuần nay, mày không ngó ngang gì đến ánh. Ánh phải lo đủ thứ. Sao kỳ vậy Ánh?”

“Bà ơi! Tui lạy bà! Bà dồn tâm sức lo cho bác đi. Để anh Niệm đó, tui lo cho. Tình trạng của bác ra sao rồi? Không nghe bà nói tới? Rồi chừng nào bà qua lại để tui rảnh tay một chút chớ. Việc trước mắt không lo, cứ lo chuyện trên trời không hà?”

“Ánh ơi! Sao tao gọi phen nhà hoài, không có ai hết vậy? Nhờ mày tin lại với anh Niệm là chắc ba tao không qua khỏi được. Hu! Hu! Chắc còn lâu tao mới về Mỹ lại đó.”

“Yên tâm. Bà cứ lo cho bác đi. Chừng nào qua lại cũng được. Tui ráng gồng vậy. Mà bà lo cho tiệm hay lo cho anh Niệm vậy!”

“Hu! Hu! Ánh gọi về than cực quá! Ánh không biết ra tiệm mua thức ăn “to go” nghe Ánh. Ánh làm sao cái máy giặt chạy lộn tùng phèo rồi! Mày... mày giúp tao đi!”

Giọng Ánh gào lên trong đường dây điện thoại viễn liên:

”Bà muốn tôi làm gì cho ánh nữa? Hư vừa thôi chớ! Bà lo việc cho bác đi. Để anh Niệm đó. Đã không về lo cho cha vợ được, còn đòi hỏi này kia. Thiệt hết biết!”

Sang tuần lễ thứ ba. Buổi chiều, Ánh ghé ngang nhà và liếc sơ qua mọi thứ. Nàng kinh ngạc khi thấy căn nhà

gọn gàng chưa từng có. Vài cái chén bát xếp gọn trong sòng chén. Bồn rửa bát khô ráo và trống trơn như không có người dùng. Phòng ăn, phòng ngủ sạch sẽ và thơm mát. Cả hai tuần qua, nàng không lui tới, để mặc cho Niệm sống một mình. Anh chàng không gọi cho nàng, cũng không dám kêu về “mách” Nga đang lo tang lễ cho cha bên kia quê nhà. “Cũng biết điều đấy chứ!” Đã không về thọ tang ông già vợ được, thì phải chứng tỏ một cái gì trước sự tang tóc của vợ chứ! Ai lại... Thản nhiên như người... Hà Nội thì chết!”

Thấm thoát mà Nga đã vắng nhà đúng một tháng. Tang lễ xong, Niệm và Ánh đón nàng về lại Mỹ. Trước sự ngạc nhiên của Nga và sự thích thú của Ánh, Niệm hớn hờ vừa khoe “thành tích” của mình, vừa có ý trách cô em họ Ánh “chơi ác” với chàng:

“Em biết không? Chắc trước khi mất đi, ba muốn cho anh “nên người” như lời em vẫn trách cứ, nên anh đã làm được tất cả những gì em mong muốn trong thời gian em về thọ tang ba mà anh không về được. Cô Ánh tưởng hại anh, nhưng không ngờ cô đã giúp anh. Cảm ơn... Ánh ghen!”

Hiểu câu cảm ơn “mát mẻ” của ông anh họ “lười như hủi”, Ánh vờ thản nhiên:

“Thì... Em bận quá, chứ đâu có ý hại anh làm gì. Vả lại, để thử tài anh Niệm một phen. Xem anh lười thật hay làm biếng để ý lại, dồn hết việc cho chị Nga. Chẳng lẽ làm khách bàng quan để thấy hai anh chị cứ cãi nhau hoài về ba cái chuyện lâm cảm, không đâu vào đâu cả. Xin lỗi anh Niệm nha. Em đã có ý nói chị Nga giao anh cho em “trị” cho, mà chị không tin. Em không muốn anh chị mất vui, nên em đã bỏ mặc anh trong khi chị Nga vắng nhà. Không ngờ lại thành công. Cảm ơn bác đã phù trì để cho anh chị... vui!”

Bất ngờ, Niệm lại đề nghị thêm:

“Từ nay về sau, mọi việc trong nhà Nga để anh làm hết cho. Cứ lo buôn bán ngoài tiệm, rồi về nhà nghỉ ngơi, coi phim bộ cho khỏe.”

“Chà, giỏi dữ ta! Anh làm những gì, nói em nghe coi nào?” Ánh hấp tấp chặn lời.

“Thì cho chén bát vào máy rửa nè. Tối thứ sáu, đẩy thùng rác ra lề đường nè. Nhà hết nước, xách thùng đi mua nước nè. thỉnh thoảng cuốn mấy miếng thảm lót chân, cho máy rô-bô hút bụi trong nhà nè. Lâu lâu tưới mấy cây lan cho em nè. Tưới cây, quét lá và gom rác ngoài vườn nè. À, mà có cái máy giặt bất trị, nó không nghe lời anh nghe. Anh phải đem đồ đi ra máy ngoài giặt đó. Có ông Mễ già tội nghiệp, thấy anh lớ ngớ, ông chỉ cho anh cách đổi tiền, bỏ tiền vào máy giặt, máy sấy, mua xà-bông, mua giấy thơm bỏ máy sấy. Bây giờ anh rành sáu câu rồi nghe cô Nga. Đừng có khi dễ anh mà... ồm đòn! Bữa hôm, anh còn chỉ dẫn lại cho một ông Việt Nam mới qua nè!”

“Chà, giỏi quá há! Thật không ngờ!” Nga buột miệng khen. “Mới xa nhà có một tháng, mà đôi đứa thần Ánh đã biến một ông đàn ông... lười, bị vợ chê tối ngày, thành một ông chồng ngon lành quá há! Cảm ơn Ánh nhen! Ánh cứ nhất quyết nói em giao anh cho Ánh, để Ánh huấn luyện giùm cho. Em đâu dám. Không ngờ trong dịp ba mất...”

Ánh liếc xéo Niệm và cười tươi:

”Anh chị đừng cảm ơn em kiểu đó. Em ế chồng, không bao giờ anh chị được uống rượu cưới của em cho coi!”

“Coi kìa! Bữa trước, Ánh mới nói với chị là sẽ không bao giờ lấy chồng mà! Giờ đổi ý rồi phải không?” Nga

cười to, trêu Ánh.

Niệm cười to hơn:

“Lấy chồng vui như Tết, đại chi không lấy. Phải không Ánh? Như chị Nga nè! Lúc nào cũng vui như Tết!”

“Đụng một người vô trách nhiệm như anh, thì ở đó mà vui?” Ánh cười mím chi, ý nhị nhìn Niệm làm chàng ngưng tiếng cười.

“Nè, hai anh em ơi! Tôi đang có tang đó nghe. Mấy người nên tôn trọng chứ!” Nga nghiêm mặt trách đùa. Nhưng trong lòng nàng thì thật vui, vì ít ra Niệm cũng không phải là thứ chồng đoảng, bất khả dụng!

Hoa-Hoàng-Lan